

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
9 У 6456/14
08.12.2016. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Руже Урошевић и мр Весне Чогурић, чланова већа, са судским саветником Еленом Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., улица ... број ..., кога заступа Марко Н. Анђелковић, адвокат из Београда, улица Тадеуша Кошћушка број 36/13, изјављеној против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, ради поништаја решења број 300-47-04-01156/2013-Г1000 од 24.03.2014. године, у правној ствари одузимања робе, по одржаној усменој јавној расправи дана 06.12.2016. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 08.12.2016. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, број 300-47-04-01156/2013-Г1000 од 24.03.2014. године и решава:

Жалба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Палилула, Одељења теренске контроле, број I-05-47-1-112/2004-ПЛ од 14.10.2013. године и **ПОСТУПАК ОБУСТАВЉА**.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Министарство финансија Републике Србије, Пореска управа, Сектор за порескоправне послове и координацију, Регионално одељење за другостепени поступак Београд, да тужиоцу А.А. из ..., улица ... број ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 27.040,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

III УПУЋУЈЕ СЕ тужилац да захтев за повраћај ствари и накнаду штете настале извршењем решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Палилула, Одељења теренске контроле, број I-05-47-1-112/2004-ПЛ од 14.10.2013. године остварује у парничном поступку пред надлежним судом.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења инспектора Министарства финансија – Пореске управе – Филијале Палилула, број I-05-47-1-112/2004-ПЈ од 14.10.2013. године, а којим првостепеним решењем је од тужиоца одузета роба – расхладни уређаји у укупној вредности од 2.683.300,09 динара и то: 4 комплета клима уређаја С 18 СХ у вредности од 126.948,04 динара, 3 комплета клима уређаја С 24 АХ у вредности од 116.129,04 динара, 7 комплета клима уређаја А 12 АХ (Д, М, Б) у вредности од 197.474,76 динара и 159 комплета клима уређаја Г 12 АХ у износу од 2.242.749,06 динара.

Тужбом поднетом Управном суду дана 30.04.2014. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа и наводи да је орган поновио свој ранији акт који је већ поништен пресудом Управног суда 6 У 11652/11 од 18.04.2013. године, на који начин је поступио супротно члану 69. став 2. Закона о управним споровима. Даље, наводи да остаје у свему при разлозима које је износио у жалби и у претходним поступцима пред судом и поново истиче да је оспорено решење донето у незаконито спроведеном поступку, са циљем да се оправда незаконито одузимање робе, за коју је тужилац на самом граничном прелазу платио царину, ПДВ, као и друге увозне дажбине, а што је био у обавези према тада важећем Царинском закону. Истиче да тужени орган у поновном поступку није могао да да одговор на основане жалбене наводе који имају упориште у закону, а самим тим ни на примедбе изнете у пресуди Врховног суда Србије У 3610/05 и пресудама Управног суда 11 У 10500/10 (2009) и 6 У 11652/11. Наведено се огледа у томе што је налогом за контролу из 2004. године одређена контрола порекла робе, која спада у надлежност тржишног инспектора, а не у надлежност Пореске управе. Тада је записнички одузета роба, али не због неизмирења пореске обавезе, већ због неажурно вођеног књиговодства. Роба је одузета у складишту, а не у промету, због чега је погрешно примењена одредба члана 130. став 1. тачка 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. У ставу 4. и 5. истог закона, одређено је да мера траје док се неправилности не отклоне, а оне су отклоњене у књиговодству, па је роба требало да буде враћена, а решење укинато. Затим, истиче да је роба увежена 04.05.2004. године, а да је контрола вршена након седам дана, односно пре истека рока за књижење, који по Закону о рачуноводству износи осам дана. Указује на пресуду Врховног суда Србије и пресуде Управног суда у којима је наведено да непрописно евидентирање робе није разлог за одузимање робе, већ да је разлог за то промет неевидентираних робе, што овде није случај. Како порекло робе није спорно, јер су све дажбине плаћене и роба је била ускладиштена у магацину, тужилац сматра да не постоји основ за одузимање робе која је ускладиштена на начин прописан законом. При том, посебно наглашава да не постоји пропис према коме се сматра да је ускладиштена роба у промету. Поред изнетог, наводи да је КЕП-о књига, књига промета и да се води под условом да промета има. Међутим, ако нема промета, у њој се ништа не књижи, док одредба члана 130. став 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији и не говори о том књижењу промета, већ о књижењу набављање робе по Закону о рачуноводству, где је прописан рок за књижење осам дана. Са изнетих разлога,

сматрајући да је оспорено решење незаконито, предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати на поновни поступак и одлучивање, односно да у спору пуне јурисдикције донесе пресуду којом ће обавезати тужени орган да тужиоцу врати незаконито одузету робу. Такође, предлаже да суд донесе пресуду којом ће тужиоцу надокнадити штету по члану 45. Закона о управним споровима, јер су за то испуњени услови, те да обавезе тужени орган да му надокнади трошкове управног спора у износу од 36.000,00 динара, као и трошкове на име таксе за тужбу и одлуку.

У одговору на тужбу, тужени орган сматра да је оспорено решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд законито, па остајући при разлозима датим у његовом образложењу, предлаже суду да тужбу, као неосновану, одбије, у смислу члана 40. Закона о управним споровима.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу у присуству странака, у складу са одредбом члана 34. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), којом је прописано да ће веће суда увек одржати расправу због сложености предмета спора или ради бољег разјашњења стања ствари, као и у случају из члана 30. став 3. овог закона.

Пуномоћник тужиоца је у речи на усменој јавној расправи остао у свему при наводима тужбе те истакао да орган није дао ниједан доказ да је извршен промет робе, будући да је у току контроле неспорно утврђено порекло робе. Сматра да је одузета туђа роба која се налазила на складишту, јер је предметна роба увезена од стране фирме Б.Б. и за њу су плаћене све царинске накнаде. Обзиром да роба није намењена промету, то сматра да није било потребно водити књигу евиденције промета. Такође, указује и на прописани рок од 8 дана за евидентирање предметне робе у материјалном и финансијском књиговодству, а који рок у време одузимања није доспео. Са ових разлога, а ценећи све поступке који су вођени пред Управним и Врховним судом Србије, предлаже да суд у овој правној ствари одлучи у спору пуне јурисдикције. Пуномоћник тужиоца је предложио и да суд обавезе тужени орган да му надокнади трошкове за увид и разгледање списка предмета на дан 30.11.2016. године у износу од 15.750,00 динара по Адвокатској тарифи, као и трошкове за заступање на одржаном рочишту дана 06.12.2016. године у износу од 31.500,00 динара по Адвокатској тарифи, те трошкове на име судских такси по таксеној тарифи.

Овлашћени представник туженог органа је у речи на усменој јавној расправи оспорио наводе тужбе остајући при разлозима датим у првостепеном и тужбом оспореном решењу. Наводи да је у поступку контроле која је вршена ради утврђивања порекла робе, узета изјава од директора тужиоца који је истакао да не поседује документацију за предметну робу, па је у овом поступку извршена везана контрола и контролисан Б.Б. из Прецизирајући временски оквир, истиче да је код тужиоца вршена контрола 2004. док је везана контрола вршена 2006. године и у тој контроли је утврђено да је контролисаном субјекту одузет ПИБ 06.06.2006. године због

неправилности у раду. У даљем току контроле су, по наводу представника туженог органа, од стране тужиоца достављени уговор о складиштењу и одговарајуће царинске декларације које гласе на Б.Б.. Наводи да је Правилником о промету робе и услуга прописана обавеза вођења Књиге евиденције промета робе и услуга, односно да се унесу сви релевантни подаци за предметну робу, тј. количина, цена и вредност. Обзиром да је према ЛЦИ утврђено да је увезана одређена количина робе, а да је при попису утврђено да постоји мањак робе, која није евидентирана код пореског обвезника, следи закључак да је складиштар прометовао туђу робу, те да је иста продата без плаћања пореза. Указује на обавезу евидентирања робе наредног дана од пријема робе за претходни дан.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према разлозима образложења оспореног решења и стања у списима ове правне ствари, произлази да је првостепено решење у овој правној ствари донето у извршењу решења Министарства финансија и привреде Републике Србије, Пореске управе, Регионалног центра Београд, број 7311-587/2011-20 од 24.05.2013. године, донетог у извршењу пресуде Управног суда број 6 У 11652/11 од 18.04.2013. године. У поновном поступку вршена је теренска контрола, која је спровођена четврти пут, при чему је првостепени орган утврдио да су порески инспектори теренске контроле, дана 11.05.2004. године, утврдили да је порески обвезник у закупу магацинском простору у власништву В.В. из ..., који је коришћен на основу Уговора о закупу, на залихама имао 4 комплета клима уређаја С 18 СХ, 3 комплета клима уређаја С 24 АХ, 7 комплета клима уређаја А 12 АХ (Д, М, Б) и 159 комплета клима уређаја Г 12 АХ, које није евидентирао у финансијском књиговодству односно у пословним књигама ни као своју робу ни као туђу робу на складиштењу. Поред наведеног, утврђено је да порески обвезник у моменту контроле за исту робу није поседовао рачуне о набавци, ЛЦИ, калкулације, пријемнице, отпремнице, магацинске картице или другу документацију, при чему је одговорно лице тужиоца, у записнику о изјави странке навео да је разлог за то околност да је роба власништво Б.Б., а да је тужилац само складиштар те робе. Иако је наредног дана одговорно лице тужиоца доставило органу доказ да је Привредно друштво Б.Б. увезло 301 комплет расхладних уређаја, пописом у магацину А.А. извршеним 11.05.2004. године, утврђено је да на залихама има 159 комплета клима уређаја ЛГ 12, па је орган закључио да је у периоду од 04.05.2004. до 11.05.2004. године прометовано 142 комплета клима уређаја, али да исти промет није евидентиран у Књизи евиденције промета и услуга. Будући да је првостепени орган нашао да Б.Б., које је увезло робу и на основу уговора о складиштењу исту робу складиштило код тужиоца, није прокњижило набавку расхладних уређаја у свом књиговодству и није их фактурисао пореском обвезнику- тужиоцу, првостепени орган није прихватио наводе пореског обвезника да је у ранијим поступцима погрешно примењен члан 130. став 1. тачка 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, будући да је закључио да је порески обвезник вршио промет расхладних уређаја који нису

евидентирани у Књизи евиденције промета и услуга, са ког разлога је одлучио да се од пореског обвезника одузме роба – ближе наведени расхладни уређаји.

Тужени орган је у поступку по жалби, по разматрању навода жалбе, ожалбеног решења и осталих података у предмету, нашао да је одлука првостепеног пореског органа правилна и на закону заснована. Ово стога што се из доказа обезбеђених у списима предмета утврђује да је првостепени орган у поновном поступку ожалбено решење донео поступајући по примедбама овог органа изнетим у ранијем решњу, а које је донето у извршењу пресуде Управног суда 6 У. 11652/11 од 18.04.2013. године. Наиме, по оцени туженог, првостепени орган је спровео поновни поступак теренске контроле ради обезбеђења доказа да се у конкретном случају ради о роби намењеној промету, а коју порески обвезник није евидентирао у својим пословним књигама, о чему је сачинио записник о теренској контроли. Ценећи наводе жалбе, тужени орган је нашао да су неосновани, стога што је у конкретном случају реч о роби у промету за коју жалилац у моменту контроле није поседовао магацинске картице, пријемнице, отпремнице, нити је исту евидентирао у Књизи евиденције промета и услуга, у ком случају је чланом 130. Закона о пореском поступку и пореској администрацији прописано право пореског органа на одузимање такве робе. Како је, по налажењу туженог органа, неспорно да жалилац врши делатност продаје и уградње расхладних уређаја, то значи да је вршио и промет напред наведене робе, али да исту робу није прописно евидентирао у КЕП књизи. Стога другостепени орган налази да је правилна одлука првостепеног органа да су били испуњени услови за одузимање предметне робе, те да се решење првостепеног органа неосновано жалбом оспорава.

Одредбом члана 43. став 1. Закона о управним споровима, прописано је да када нађе да оспорени управни акт треба поништити, суд ће пресудом решити управну ствар, ако природа ствари то дозвољава и ако утврђено чињенично стање пружа поуздан основ за то. Таква пресуда у свему замењује поништени акт (спор пуне јурисдикције).

Како утврђено чињенично стање пружа поуздан основ за мериторно одлучивање, по налажењу Управног суда, стекли су се услови да суд, применом одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, поништи оспорено решење и донесе пресуду којом ће сам решити управну ствар.

У поступку оцене законитости тужбом оспореног решења, Управни суд је пре свега имао у виду да је пре доношења оспореног решења тужени орган три пута доносио решења којима се жалба тужиоца, изјављена против решења о одузимању робе, одбија као неоснована, али су та решења туженог органа поништена пресудама надлежних судова и то пресудом Врховног суда Србије У. 3610/05 и пресудама Управног суда 11 У10500/10(2009) и 6 У 11652/11. У свим наведеним пресудама је изражен јединствен став судова да чињеница да роба није евидентирана у складу са Законом о рачуноводству и Правилником о евиденцији промета робе и услуга не представља разлог за одузимање робе тужиоцу применом члана 130. став 1. тач.3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији.

Испитујући законитост тужбом оспореног решења Управни суд је нашао да се основано тужбом указује да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, јер другостепени орган није санкционисао повреду правила поступка учињену на тужиочеву штету од стране првостепеног пореског органа.

Наиме, првостепени орган је, доношењем ожалбеног решења, повредио одредбу члана 232. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/10), којом је прописано да ако другостепени орган нађе да ће недостатке првостепеног поступка брже и економичније отклонити првостепени орган, он ће својим решењем поништити првостепено решење и вратити предмет првостепеном органу на поновни поступак. У том случају, другостепени орган је дужан својим решењем да укаже првостепеном органу у ком погледу треба допунити поступак, а првостепени орган је дужан у свему да поступи по другостепеном решењу и да, без одлагања, а најдоцније у року од 30 дана од дана пријема предмета донесе ново решење. Наиме, надлежни првостепени орган је при доношењу другог акта уместо поништеног везан правним схватањем другостепеног органа и примедбама у погледу поступка. Тиме се прецизира садржина начела обавезности које не значи само обавезу надлежног органа да решење којим је његов акт поништен изврши, тако што ће уместо поништеног акта донети други, већ и обавезу да нови управни акт донесе у свему према правном схватању вишег органа и примедбама тог истог органа у погледу поступка. Ово даље значи да је надлежни орган био у обавези да донесе ново решење на основу правилно спроведеног поступка, пошто отклони повреду правила поступка на које му је указао другостепени орган, држећи се примедба Управног суда изнетих у пресуди број 6 У 11652/11 од 18.04.2013. године, као и да правилном применом одредаба закона утврди да ли је у конкретном случају било речи о роби намењеној промету коју тужилац није евидентирао у својим пословним књигама.

Наиме, у поменутом другостепеном решењу, (које је у целости преузело разлоге из пресуде Управног суда) је указано да првостепени орган није дао разлоге који упућују на закључак да је вршен промет уређаја које тужилац није евидентирао у пословним књигама, при чему је исти орган претходно констатовао да тужилац има Уговор о складиштењу закључен дана 01.04.2004. године, што разлоге дате у образложењу првостепеног решења и доказе у списима доводи у контрадикцију. Другостепени орган је закључио да је наведено супротно ставу Врховног суда Србије из пресуде У 3610/05, као и да околност да тужилац није евидентирао примљену робу у складу са Законом о рачуноводству и са Правилником о евиденцији промета роба и услуга не може бити разлог за одузимање робе. Осим наведеног, по налажењу другостепеног органа, у списима предмета не постоји доказ да је тужилац вршио промет, при чему поседовање доказа само за неке од уређаја, не представља ваљан и уверљив доказ да су ускладиштени уређаји намењени промету, да би због тога тужени могао законито да примени меру одузимања. Ово посебно када се има у виду да из стања у списима произлази да роба има фактуре и ЈЦИ, као и осталу пратећу документацију. Поред наведеног у поменутом другостепеном решењу изнет је став да

нису оцењени наводи жалбе да је контрола вршена неколико дана по увозу робе, а да је по члану 11. Закона о рачуноводству и ревизији рок за књижење 8 дана, те наводи жалбе да је обавеза пореског органа да цени извршење пореске обавезе, а не књижење робе. Другостепени орган је утврдио да нису цењени ни наводи жалбе да наведени део контроле спада у надлежности тржишног инспектора, сходно члану 38. и 39. Закона о условима за обављање промета робе, вршења услуга у промету робе и инспекцијском надзору, те да се у конкретном случају ради о погрешној примени члана 130. став 1. тачка 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији.

Међутим, првостепени орган је поступајући у извршењу решења другостепеног органа од 24.05.2013. године, донео одлуку супротно правном схватању и примедбама другостепеног органа изнетим у наведеном решењу. Ово пре свега што је спровео поновни поступак теренске контроле и то контролу порекла робе, а не контролу законитости и правилности испуњења пореске обавезе, чиме је поступљено супротно делокругу рада Пореске управе, уз прекорачење њене законом дефинисане надлежности. Ово стога, што је налог за теренску контролу број 106-47/11 од 11.05.2004. године гласио на предмет контроле порекла робе, те је исти у супротности са одредбама члана 11., 116. и 160. тада важећег Закона о пореском поступку и пореској администрацији, будући да контрола порекла робе спада у домен прописа о трговини за чији инспекцијски надзор је било надлежно Министарство за послове трговине, односно тржишна инспекција, сходно одредбама члана 38. став 1. и члана 39. став 1. Закона о условима за обављање промета робе, вршења услуге у промету робе и инспекцијском надзору. Осим наведеног, у спроведеном поступку утврђивања чињеничног стања, од стране првостепеног органа нису утврђене неизмирене пореске обавезе, већ да књиговодство није ажурно. Такође, од стране истог органа није доказано да је вршен промет робе, већ је орган само извео такав закључак на основу чињенице да је увезена одређена количина робе од стране другог привредног субјекта, а да је на попису робе, извршеном у складишту тужиоца, утврђено да постоји мања количина робе, односно да, од стране другог привредног субјекта увезена количина робе, није евидентирана код пореског обвезника- тужиоца. При том, и поред чињенице да теренска контрола није извршена у исто време код власника увезене робе и код тужиоца, односно да је безуспешно покушана након две године после извршене контроле код тужиоца и да том приликом није утврђено која је количина робе предата тужиоцу на складиштење, првостепени орган погрешно закључује, само на основу количине робе затечене у складишту тужиоца, да је тужилац вршио промет туђе ускладиштене робе.

Како је првостепени орган поступио супротно члану 232. став 2. Закона о општем управном поступку, јер је пропустио да поступи по примедбама и правном схватању изложеном у другостепеном решењу, а тиме посредно и по налогу суда из пресуде Управног суда 6 У 11652/11 од 18.04.2013. године, а наведену повреду правила поступка, учињену од стране првостепеног органа, није отклонио тужени орган у поступку по жалби, то је и сам на описани начин повредио закон на штету тужиоца, па је суд тужбу уважио и оспорено решење поништио.

Решавајући ову управну ствар уместо туженог органа, Управни суд је ценио наводе тужиоца изнете у жалби и нашао да су основани.

Основано се наводима жалбе указује да је порески инспектор првостепеног органа повредио правила пореског поступка од битног утицаја на решење ове управне ствари, јер није, иако дужан, пре доношења ожалбеног решења, односно пре сачињавања записника о контроли која је вршена четврти пут, тужиоцу уручио налог за контролу. Ово посебно стога, што је другостепени орган, оцењујући овај навод жалбе, поступио супротно у односу на своје раније решење, јер је у претходном поступку, поступајући по жалби тужиоца, поништио првостепено решење из истих разлога, при чему је нагласио да је првостепени орган неправилно поступио када је поновио поступак контроле без издавања новог налога за контролу, већ је исту спровео на основу налога за контролу издатог у претходном поступку. Из наведеног, по оцени суда, произлази да је првостепени орган био дужан да у поновном поступку најпре обвезнику уручи налог за контролу у коме би био прецизиран предмет контроле а затим да спроведе поновни поступак контроле на начин прописан меродавним процесним законом.

Суд даље налази да је основан и навод жалбе тужиоца да је првостепени орган повредио закон на штету тужиоца у вези примене члана 11. Закона о рачуноводству и ревизији („Службени лист СРЈ”, бр. 71/02) који је био у примени у моменту одузимања робе, будући да је њиме прописано да се рачуноводствена исправа и документација у вези са насталом пословном променом доставља на књижење најкасније у року од осам дана од дана настанка пословне промене, ако општим актом правног лица није утврђен краћи рок. Због наведеног се не може прихватити као правилан закључак пореског органа да роба која је царинена по ЈЦИ 4715 од 04.05.2004. године није била прописано евидентирана у финансијском и материјалном књиговодству наредног дана, односно 05.05.2004. године, обзиром да из цитиране одредбе произлази да се рачуноводствена исправа и документација у вези са насталом променом доставља на књижење у финансијском и материјалном књиговодству најкасније у року од осам дана од дана настанка промене. При том се ова обавеза односи искључиво на власника увезене робе, а не на тужиоца-складиштара. Складиштар има обавезу, прописану одредбом члана 8. тачка 4. подтачка в) Правилника о евиденцији промета робе и услуга, на шта је указао представник туженог органа на јавној расправи, да у Књизи евиденције промета и услуга евидентира робу примљену на складиштење. Међутим, пропуст тужиоца да поступи на описани начин такође нема за последицу одузимање неевидентираних робе, што је до сада више пута истакнуто у судским одлукама.

Одредбом члана 130. став 1. тачка 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Службени гласник РС”, бр. 39/96...80/02), који је примењен приликом одузимања робе, је прописано да ће у току пореске контроле порески инспектор одузети робу у случају када се врши производња робе ради стављања у промет, односно када се врши промет робе, а роба није прописно евидентирана у пословним књигама и другим прописаним евиденцијама. То значи да је потребно да су

испуњена оба, кумулативно прописана услова, да би порески инспектор могао да одузме робу: први, да се врши промет робе и други, да роба чији се промет врши није прописно евидентирана у пословном књигама и другим прописаним евиденцијама. У конкретном случају је испуњен само први услов, али он није довољан за изрицање наведене мере. Ово стога, што околност да тужилац није евидентирао примљену робу у складу са Законом о рачуноводству и са Правилником о евиденцији промета робе и услуга, није ниједним прописом утврђена као разлог за одузимање робе. Поред тога, у списима не постоји ниједан доказ, нити је на расправи указано на постојање било којег доказа на основу кога је утврђено да је тужилац вршио промет робе, односно да су уређаји у складишту намењени промету, па да због тога тужени може да у односу на исту робу изрекне меру одузимања.

Из наведеног произлази да је првостепени орган повредио закон на штету тужиоца тако што је на утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право. Ово стога, што у спроведеном поступку није оспорио порекло робе, нити чињеницу да је за робу унапред плаћена царина, увозне дажбине као и порез на додату вредност, након чега је роба ускладиштена у магацину, нити је поуздано утврдио да је тужилац прометовао туђу робу која му је поверена ради складиштења, што све указује да није било основа за одузимање робе са позивањем на одредбу члана 130. став 1. тачка 3. Закона пореском поступку и пореској администрацији. Наиме, орган није утврдио да је било промета робе, а осим тога у питању је складиштење робе по Уговору о складиштењу, а не промет своје или туђе робе, што је и доказано увозним исправама.

Стога је Управни суд нашао да из резултата целокупно спроведеног поступка пред судом, уз оцену свих доказа достављених од стране туженог органа и разјашњавања чињеница на усменој расправи, не произлази закључак да су били испуњени услови за налагање мере одузимања робе у току контроле, јер за то нису били испуњени напред наведени законом прописани услови, тј. није доказано да је ускладиштена роба намењена промету, односно да је стављена у промет од стране тужиоца, па је жалбу тужиоца уважио и поништио првостепено решење као незаконито.

Будући да је предметни порески поступак покренут по службеној дужности, а по оцени Управног суда нема услова за даље вођење тог поступка, суд је, сагласно одредби члана 121. став 4. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97, 31/01, "Службени гласник РС" бр. 30/10) обуставио поступак, налазећи да је то у интересу странке, овде тужиоца.

Полазећи од наведеног, Управни суд је, решио ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, уклањајући из правног поретка, поред тужбом оспореног, и првостепено решење, уз обуставу првостепеног поступка у коме је тужиоцу одузета роба од стране Одељења теренске контроле Пореске управе. Имајући у виду да се предмет ове управне ствари састоји у решавању првостепеног органа о одузимању ускладиштене робе у односу на коју су измирене све фискалне дажбине, а за које

одузимање је у спроведеном судском поступку оцењено да није на закону засновано, суд је оценио да се судска интервенција у овом спору састоји у поновном успостављању стања које је постојало пре отпочињања контроле и доношења првостепеног решења о одузимању робе.

Одлуку као у ставу другом диспозитива пресуде, суд је донео применом одредбе члана 66. и 67. Закона о управним споровима, као и применом одредбе члана 153. став 1., 154. и 163. став 2. и 3. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11..55/14), које се сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, па су тужиоцу сагласно успеху у спору признати трошкови управног спора на име разматрања списка од стране пуномоћника из реда адвоката дана 30.11.2016. године, сагласно Тарифном броју 79. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12), у износу од 8.250,00 динара, као и трошкови на име приступа пуномоћника на одржаној расправи, који се сагласно тарифном броју 42., према вредности спора одређују у износу од 16.500,00 динара, те трошкови на име таксе на тужбу у износу од 390,00 динара и таксе на пресуду у износу од 1.900,00 динара, сагласно Тарифном броју 28. и 29. Таксене тарифе из Закона о судским таксама ("Службени гласник РС" бр. 28/94...93/14).

У погледу захтева тужиоца којим тражи да суд обавезе туженог да тужиоцу врати одузету робу и да му накнади штету, суд налази да нису испуњени услови из члана 45. Закона о управним споровима за одлучивање у парничним стварима у управном спору, па указује тужиоцу да свој захтев за повраћај одузете робе и накнаду штете може остварити у парничном поступку пред надлежним судом.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 08.12.2016. године, 9 У. 6456/14

Записничар
Елена Петровић, с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП